

[Ole Vig Jensen]

Jeg er nødt til at sige til indledning, at i det radikale venstre føler vi, at denne forespørgsel og dermed også denne debat er overflødig.

Jeg mener også, at vi gennem de mange spørgsmål, der er stillet her på det seneste, kan se, at vi i virkeligheden nu er i gang med en åben, offentlig udvalgsbehandling, og det er forholdsvis usædvanligt, tror jeg.

Vi har netop for 14 dage siden diskuteret ministerens lovforslag og sendt det i udvalg, hvor det skulle under en grundigere behandling. Derfor er der ikke megen grund til på nuværende tidspunkt, synes jeg, at rejse en fornyet debat om dette spørgsmål.

Det skal da medgives fremskridtspartiet, at vi havde ikke haft debatten, da man fremsendte forespørgslen, men der har jo været god anledning til siden at trække forespørgslen tilbage og deltage i udvalgsarbejdet.

Jeg skal for god ordens skyld sige, at vi fra radikal side har givet tilslutning til, at der arbejdes i udvalget også med spørgsmålet om skolepasningsordninger. Vi er af den opfattelse, at der er behov for et sæt af regler, som kan klare en række af de problemer, som man i dag har, når man vil etablere skolepasningsordninger, men ellers har vi givet udtryk for netop i denne sag, at vi mener, der er en række uudnyttede muligheder i den eksisterende lovgivning. Det gælder bistandslovens bestemmelser om socialpædagogiske foranstaltninger, det gælder folkeskolelovens muligheder for at etablere fritidsaktiviteter både i skoletiden og efter skoletiden, og det gælder i øvrigt koordineringen, som også er nævnt her i dag, med hele udbuddet fra de frivillige børne- og ungdomsorganisationer. Vi mener altså, at der her kan gøres en indsats, før vi måske træffer væsentlig større beslutninger om at ændre folkeskolelovgivningen med henblik på at etablere varige skolepasningsordninger.

Vi afventer naturligvis udvalgsarbejdet og håber dér at få klaring på nogle af de spørgsmål, der også er stillet her i dag.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at det ikke er længe siden, emnet har været drøftet her, men vi mener alligevel, at debatten ikke er unødigt. Det er en meget alvorlig ting. Måske ser det ved første øjekast ikke ud af så

meget, men hvis man går lidt dybere i det, ligger der en klar tendens i det, og hvis det bliver misbrugt, kan det føre ud i tilstande, vi ikke ønsker.

Det glædede mig meget at høre fru Gerda Møllers indlæg, og jeg håber så, at den interesse for og kærlighed til familien, der kom til udtryk, også må give sig udslag i praktiske ting, sådan at vi kan få støtte til de forslag, der måtte blive fremsat for at imødegå den udvikling, som vi synes at være inde i.

Når vi skal drøfte dette emne i dag på baggrund af debatten forleden, er det, fordi der er noget galt.

Skolepasningsordninger. Ja, hvis vi havde en ordentlig familiepolitik, hvis vi så lidt anderledes på tingene, kunne vi måske om ikke helt undgå problemet, så dog klare en væsentlig del af det.

Det er, som om vi – og det gør vi ofte herinde – angriber symptomerne i stedet for at gå i dybden og finde ud af, hvad det egentlig er, der er galt. Det er også kommet til udtryk i indlæg her i dag – i hvert fald fra visse sider – at man mener, at børnene er forældrenes og i væsentlig grad skal præges af dem. Nu siger man, at nu er situationen sådan og sådan, den kan ikke være anderledes, derfor er vi nødt til at komme med alle disse ordninger. Hvorfor ikke vende problemet om og sige: lad os gå i dybden og se, hvad det egentlig er, der er galt, og så begynde at løse problemerne derfra. Lad os begynde med at give forældrene mulighed for selv i så stor udstrækning som muligt at tage sig af deres børn. Det blev nævnt heroppe før, jeg tror, det var af SFs ordfører, at i børnehaven havde man været i 8 timer og nu skulle man ned på 3 timer. Ja men der er da ikke noget galt i de 3 timer sådan set. Det, der er galt, er de 8 timer i børnehaven. Det kunne man også nok komme lidt ind på. Man taler så meget om, at børnehaven ikke skal være et pasningssted, men noget pædagogisk, noget godt, og det kan jeg være enig i, men man skal måske ned på et mindre antal timer, for at den virkelig kan blive det. Det er, ligesom man herinde taler med to tunger. På den ene side siger man altså, at man skal have disse pasningsmuligheder, og på den anden side siger man, at det må ikke være pasningsmuligheder, det skal være pædagogisk rigtigt. De stakkels børn, der skal være under pædagogik fra om morgenen, til de går i seng om